

tähhendanta, et maiast peab häddä toušma? Eks häddä olle häddä, tulgo kust tahhab?

„Ons siis surm ikka surm, tulgo ta Jumala seadusse járel, tulgo ta furja innimesse patto läbbi? Omneti teame, et teised surrevad ommais pattudes, teised ðntsfašte árralahkuwad, ja kumb parrem on teame ka!“

„Viisist sinna tähhendasid sedda, mis nüüd allati kirjades nimmetatakse, seál Alawites pero walgussel, seál Win a Katkus, seál Kalendrites, seál Kuldorrus ja mis muud seddasugused ramatud on, ja need sind pannud ni sureks targaks?“

„Kül on winal süüd! Omneti wiin ei woiks häddä tehha, kui polleks rahval himmo kahjd teggeva jomaaia peale. Ei pea meie ka mitte üksipäin selle ehk teise wiggaga peale watama, waid keige wiggadusse peale ülleüldes, et kegi keige häddä eest woiks hoida. „Minne nüüd! Tubbä lähhed foggoni

targemaks ramatoteggiatkest! Sinnaks jo tahhad kalendri teggiaks toušta?“

„Tousen, ehk tousemata jáán, omneti rümmal sanna olli se, et meie moisa wanema käst sulle häddä teebs!“

„Rági mis tahhad,“ vastas Karel, „minna ennam ei kule ühtegi sinno juttusi!“ Nüüd astus Karel emale Tomast árra, pool vihhane, otse kui olleks süddame tunnistus temma enneses tedda jo hukka moistnud, ja kui püaks temma isse ennast peita árra ennes ja teisteigi eest, kes seisid ümberringi ja kuulsid peält, mis mõllemad rákisid. — Aga noor perrenee, Kumba Mil, seisik Tomatõrval ja ütles:

„Arnias täddimees! ikka ma passun, et sa näitad meile, kust sa arvad häddä ülleüldsa tullewad. Minna tahhaksin hea melega sedda õppida ja wata, küllamehhed seiswad ja watavad sinno peale odates, et annaksid neilegi sedda luggu teáda.“